



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 38/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 73/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 73/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„... podal dňa 01. 08. 2012 návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 1800 Eur s prísl., pričom tento návrh bol doručený Okresnému súdu Piešťany dňa 01. 08. 2012. Dňa 08. 01. 2013 bol doručený platobný rozkaz, voči ktorému podali odporcovia odpor. Na vyjadrenie bol odpor zaslaný mne ako sťažovateľovi dňa 7. 3. 2013, pričom sťažovateľ sa k nemu písomne vyjadril dňa 17. 03. 2013. Od tohto momentu napriek písomným urgenciám zo dňa 27. 06. 2013, ktorá bola doručená súdu 28. 06. 2013 a písomná urgencia zo dňa 17. 07. 2013, ktorá bola doručená súdu 18. 07. 2013, zákonný sudca neurobil žiaden úkon a nevytýčil termín pojednávania. Na uvedené podania reagoval predseda Okresného súdu Piešťany písomne dňa 12. 08. 2013 č. k. Spr. 544/13, ktorý sa nevyjadril k dôvodnosti sťažovateľovej žiadosti o odstránenie prieťahov v konaní, ale prisľúbil dohliadnuť na vytýčenie termínu pojednávania. Do dnešného dňa nebolo vytýčený žiaden termín pojednávania, preto sťažovateľ opätovne podal sťažnosť na prieťahy konania dňa 27. 01. 2014, doručené súdu 29. 01. 2014, sťažnosť na prieťahy v konaní adresované predsedovi súdu dňa 12. 03. 2014, doručené súdu v rovnaký deň a nakoniec sťažnosť na prieťahy v konaní adresovaný predsedovi súdu zo dňa 25. 04. 2014, doručené súdu v rovnaký deň, pričom predseda súdu už ani neodpovedal. Napriek uvedenej poslednej odpovedi predsedu Okresného súdu Piešťany z 12. 08. 2013, príslušný súd do dňa vyhotovenia tejto sťažnosti nekoná. Nie je akceptovateľné, aby uvedenú právnu vec nebolo možné rozhodnúť po uplynutí 2 rokov, pričom ani skutkovo ani vecne nejde o právne zložitú vec. Opätovne uvádzam, že zo strany sťažovateľa neboli podniknuté žiadne úkony, ktoré by odôvodňovali vzniknuté prieťahy v predmetnom konaní a uvádzam, že zo strany sťažovateľa nedošlo k žiadnym prieťahom, nakoľko bol aktívny a svojimi podaniami sa dožadoval rozhodnutia v uvedenej veci.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 73/2013 porušil právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Piešťany sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 73/2013 konal bez zbytočných prietahov.“

Ďalej sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 3 000 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu okresného súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prieťahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 73/2013.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z predloženej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že napadnuté konanie na okresnom súde prebieha od 1. augusta 2012, keď mu bol doručený návrh sťažovateľa na vydanie platobného rozkazu. Následne okresný súd 7. augusta 2012 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol uhradený 13. septembra 2012. Proti platobnému rozkazu vydanému 20. novembra 2012 podal odporca 17. januára 2013 odpor, ku ktorému sťažovateľ zaujal stanovisko, ktoré bolo okresnému súdu doručené 17. marca 2013. Ústavný súd na okresnom súde zistil, že pojednávanie nariadené na 21. január 2015 bolo odročené na neurčito.

Ústavný súd na základe uvedeného zastáva názor, že dĺžka predmetného konania aj napriek nekonaniu okresného súdu sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa, resp. že doba konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 73/2013 zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť okresný súd, samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými ani posudzovaním zákonom predpísaných náležitostí samotnej sťažnosti nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že ak by nečinnosť krajského súdu v odvolacom konaní aj naďalej bez ospravedlniteľného dôvodu trvala, sťažovateľ môže predložiť ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2015